SAMOEVALVACIJSKO POROČILO
OTROŠKEGA VRTCA AJDOVŠČINA
za šolsko leto 2025/2026

Samoevalvacijsko poročilo Otroškega vrtca Ajdovščina je oblikovano na podlagi določil 48. in 49. člena ZOFVI (Ur. l. RS 16/07 – UPB5, popr. 36/08), priporočil Šole za ravnatelje za pripravo poročila, ki temelji na zasnovi in spremljavi uvedbe sistema ugotavljanja in zagotavljanja kakovosti vzgojno-izobraževalnih organizacij.
Predstavljeno je bilo na Svetu staršev dne **3. 11. 2026**, obravnavano na Vzgojiteljskem zboru dne **4. 11. 2026** in obravnavano ter potrjeno na Svetu zavoda, dne **9. 11. 2026**.

Kazalo vsebine

1 PREDSTAVITEV VRTCA 3
2 SESTAVA IN PREDSTAVITEV TIMA ZA SAMOEVALVACIJO 3
3 NAČRTOVANJE, IZVEDBA IN SPREMLJANJE DOSEGANJA ZASTAVLJENIH CILJEV IZBOLJŠAV 4
3.1 Predstavitev področja kakovosti in prednostnih ciljev 4
4 REZULTATI 4
4.1 Ovrednotenje doseganja zastavljenih ciljev za otroke 4
4.1.1 Samoevalvacijsko poročilo oddelkov 1. starostnega obdobja 4
4.1.2 Samoevalvacijsko poročilo oddelkov 2. starostnega obdobja 10
4.1.3 Vključevanje staršev 17
4.2 Ovrednotenje doseganja zastavljenih ciljev za odrasle 20
4.2.1 Realizacija ciljev 20
5 USMERITVE IN UKREPI 26
5.1 Usmeritve in ukrepi za naslednje triletno obdobje načrta izboljšav ter prvo šolsko leto tega prihodnjega obdobja 26

1 PREDSTAVITEV VRTCA

Otroški vrtec Ajdovščina je samostojen javni zavod za izvajanje predšolske vzgoje, ki deluje na območju dveh občin soustanoviteljic, občine Ajdovščina in Vipava. Deluje v sklopu mreže enotnega sistema javnih vrtcev v Republiki Sloveniji.

Svojo dejavnost in javno službo izvaja na podlagi temeljnih ciljev in nalog predšolske vzgoje, ki jih določajo Zakon o organizaciji in financiranju vzgoje in izobraževanja (ZOFVI-UPB5, Ur. l. RS, št. 16/07 in vseh sprememb), Zakon o vrtcih (ZVrt, Ur. l. RS, št. 100/05, - UPB2 in vseh sprememb) in Odlok o ustanovitvi javnega zavoda Otroški vrtec Ajdovščina, (Ur.l. RS št. 24/2014 in vseh spremembah).

Vrtec zagotavlja vzgojo in varstvo predšolskih otrok, v redne oddelke so vključeni tudi otroci s posebnimi potrebami.

V šolskem letu 2025/2026 smo izvajali samo celodnevni program predšolske vzgoje na šestnajstih lokacijah. Vrtec je v začetku šolskega leta obiskovalo 958 otrok, po odprtju dodatnega oddelka prvega starostnega obdobja in zapolnitvi prostih mest pa smo imeli do konca junija vključenih 993 otrok. Skoraj celo šolsko leto smo poslovali v 57 oddelkih, od tega je bilo 23 oddelkov prvega starostnega obdobja, 32 oddelkov drugega starostnega obdobja ter 2 kombinirana oddelka.

V našem vrtcu se trudimo krepiti in spodbujati profesionalni razvoj zaposlenih, ob tem pa spodbujati tudi samorefleksijo in spremljanje kakovost dela na osebnem profesionalnem nivoju.

Proti koncu šolskega leta 2021/2022 smo preoblikovali tim za samoevalvacijo in ga številčno malce okrepili. Sledil je proces samoevalvacije s celotnim kadrom, kjer smo na strokovnih aktivih skupaj razmišljali, prepoznavali in iskali področja izboljšav pri otrocih in pri zaposlenih. Nastal je triletni okvirni načrt (2023/24, 2024/25 in 2025/2026), ki ga bomo skozi to obdobje spremljali in skušali slediti izbranim ciljem za dvig kakovosti lastne pedagoške prakse kot tudi podpore otrokom k izboljšanju njihovih kompetenc. To šolsko leto smo torej zaključevali triletno obdobje v okviru zastavljenega načrta izboljšav.

2 SESTAVA IN PREDSTAVITEV TIMA ZA SAMOEVALVACIJO

V šolskem letu 2025/26 je tim za samoevalvacijo deloval v enaki zasedbi kot preteklo šolsko leto. Poleg ravnateljice so članice tima še: pomočnica ravnateljice Anja Česen, svetovalna delavka Jana Blažko, vzgojiteljice: Suzana Krapež, Kristina Lozar Bratina, Tina Černigoj, Alenka Praček, Maja Kravos, Lori Petkovšek in vzgojiteljice predšolskih otrok-pomočnice vzgojiteljic, Tanja Srebot, Janja Posega in Jerneja Škrlj.

Tim se v tem šolskem letu v živo ni sestal, razen ob zaključku šolskega leta, 26. 5. 2026, ko smo dorekli zadnje korake glede zbiranja poročil oddelkov, priprave ankete za starše in priprave končnega skupnega poročila. Med letom je komunikacija pretežno potekala po elektronski pošti med članicami.

Ker je s septembrom 2025 stopil v veljavo dopolnjen kurikulum, smo se odločili preko strokovnih aktivov skupno spoznavati in uvajati prenovo v svoje pedagoško delo. Zato smo vzporedno imenovali tim za kakovost, v katerem so tudi tri članice tima za samoevalvacijo. Tim za kakovost je skozi celotno šolsko leto izvajal in vodil strokovne aktive. V prihodnje načrtujemo, da se za naslednje obdobje izboljšav ohrani le tim za kakovost, ki bo pripravil načrt izboljšav z izhajajočimi akcijskimi načrti in bo usklajeno deloval v skladu s spremenjeno zakonodajo, ki se pripravlja na področju spremljanja in zagotavljanja kakovosti v VIZ.

Kar nekaj članic tima za samoevalvacijo pa je tudi izrazilo želja, da ne bi želele več sodelovati v timu.

3 NAČRTOVANJE, IZVEDBA IN SPREMLJANJE DOSEGANJA ZASTAVLJENIH CILJEV IZBOLJŠAV

3.1 Predstavitev področja kakovosti in prednostnih ciljev

Z začetkom šolskega leta 2023/24 smo pričeli uvajati izboljšave novega triletnega akcijskega načrta (2023/24, 2024/25 in 2025/2026). In sicer je bilo preteklo leto izbrano področje izboljšav pri otrocih krepitev spoštovanja, hvaležnosti, sočutja do sebe in drugih, pri odraslih pa krepitev socialno-čustvenih kompetenc (sodelovalna kultura med sodelavci, spoštovanje, hvaležnost, sočutje do sebe in drugih).

4 REZULTATI

4.1 Ovrednotenje doseganja zastavljenih ciljev za otroke

4.1.1 Samoevalvacijsko poročilo oddelkov 1. starostnega obdobja

a.) Cilji za otroke:

- Otrok se uči strategij reševanja konfliktov.
- Otrok razvija občutljivost za potrebe drugih.

1. Opis vedenja otrok glede na:
   - razvijanje prosocialnega vedenja (sodelovanje, empatija, solidarnost, altruizem);
   - doseganje glede na starost pričakovanih mejnikov čustveno-moralnega razvoja.

Na področju prosocialnega vedenja je bil v primerjavi z jesenskim obdobjem dosežen pomemben napredek. Otroci ob zaključku leta kažejo več zanimanja za vrstnike, več sodelovanja, medsebojne pomoči, deljenja, empatije in pripravljenosti za skupno igro. Pri starejših otrocih 1. star. obdobja se kažejo tudi začetne oblike samostojnega reševanja konfliktov, prijateljskih odnosov ter skrbi za mlajše vrstnike. Kljub napredku ostajajo pri posameznikih prisotne razvojno pričakovane težave pri čakanju, deljenju, uravnavanju čustev in reševanju konfliktov, zato še naprej potrebujejo podporo in usmerjanje odraslih.

Ugotovitve potrjujejo učinkovitost načrtnega spodbujanja socialno-čustvenega razvoja ter pomen varnega in spodbudnega okolja za razvoj prosocialnega vedenja otrok.

Ob začetku vrtčevskega leta je bila pri otrocih bolj izrazita usmerjenost vase, individualna oziroma vzporedna igra, iskanje bližine odraslega in težje vzpostavljanje odnosov z vrstniki. Pogosti so bili konflikti zaradi igrač, težave pri deljenju in čakanju na vrsto ter občasne fizične oblike izražanja stiske, kot so porivanje, udarjanje, ščipanje ali grizenje. Pri nekaterih otrocih je na začetno socialno vedenje vplivalo tudi postopno uvajanje, starostna raznolikost skupine, predhodne izkušnje z vrtcem ter individualne razvojne značilnosti.

Do konca leta je bilo zaznati večjo povezanost med otroki in izrazitejše zanimanje za vrstnike. Otroci so pogosteje prehajali od vzporedne k skupni igri, vzpostavljali več stikov, se vključevali v skupne dejavnosti ter dlje vztrajali pri njih. Pri starejših otrocih so se razvile prve prijateljske vezi in kompleksnejše igre vlog, pri čemer so nekateri otroci ob zaključku leta že samostojno reševali nesoglasja in se dogovarjali brez neposrednega posredovanja odraslega.

Pomemben napredek je bil ugotovljen pri medsebojni pomoči in deljenju. Otroci si pogosteje ponujajo igrače in materiale, sodelujejo pri pospravljanju, pomagajo drug drugemu pri vsakodnevnih opravilih ter starejši otroci vse bolj spontano pomagajo mlajšim. Posebej pomemben je razvoj solidarnosti starejših otrok, ki mlajše vključujejo v igro, jim pomagajo pri obuvanju in drugih opravilih ter odrasle opozorijo na njihove potrebe.

Izpostavimo lahko tudi napredek na področju empatije in prepoznavanja čustev. Otroci vse pogosteje zaznajo stisko vrstnika in se nanjo odzovejo s tolažbo, božanjem, objemom, ponujanjem igrače ali iskanjem pomoči odraslega. Posebej izraziti so primeri, ko otroci sami pristopijo k vrstniku, ki joka ali se težje ločuje od staršev. To kaže na razvoj začetnih oblik čustvene občutljivosti, sočutja in skrbi za druge.

Na področju reševanja konfliktov in čustvene regulacije je prav tako opazen napredek. Otroci lažje počakajo na vrsto, pogosteje uporabljajo besede in ob podpori odraslih postopoma razumejo posledice svojega vedenja. Pri nekaterih starejših otrocih je bilo ob koncu leta že mogoče opaziti samostojno reševanje nesoglasij. Kljub temu ostajajo konflikti zaradi igrač, uveljavljanja lastnih želja in težav pri deljenju pričakovan del razvoja. Pri posameznikih se še pojavljajo fizični odzivi oziroma vedenje, povezano z nezmožnostjo verbalnega izražanja čustev in potreb.

Poudariti je pomembno tudi velike individualne razlike med otroki. Nekateri že zgodaj izražajo več empatije in spontanega prosocialnega vedenja, medtem ko drugi potrebujejo več časa, ponavljanja in neposrednega usmerjanja odraslega. Pri posameznih otrocih so bili napredki manj izraziti, kar je lahko povezano z njihovimi razvojnimi posebnostmi, kasnejšo vključitvijo v skupino, odsotnostmi ali drugimi individualnimi dejavniki. Zato je pomembno, da se pričakovanja prilagajajo otrokovi razvojni stopnji in da se prosocialnega vedenja ne ocenjuje zgolj skozi primerjavo med otroki.

2. Ocena načrtovanja rutine vodenih dejavnosti ter evalvacije glede na:

- število in raznolikost izvedenih dejavnosti s čustveno-socialnega področja v oddelku

Cilje na socialno-čustvenem področju smo zasledovali načrtno, kontinuirano in razvojno ustrezno, pri čemer smo dejavnosti prilagajali starosti, individualnim potrebam otrok, dinamiki skupine ter aktualnim situacijam. Socialno-čustveni razvoj ni bil obravnavan kot ločeno področje, temveč se je prepletal z igro, rutino, gibanjem, jezikom, umetnostjo, naravo in vsakodnevnimi odnosi med otroki in odraslimi.

Med najpogosteje uporabljenimi oblikami dela izstopajo pogovori v jutranjem krogu in ob konkretnih vsakodnevnih situacijah, s katerimi so otroci dobivali priložnosti za izražanje počutja, želja in potreb ter postopno prepoznavanje in poimenovanje čustev. Pomembno vlogo so imele tudi slikanice, pravljice, zgodbe, slikovno gradivo, lutke in kamišibaj, preko katerih so strokovne delavke otrokom približevale teme prijateljstva, empatije, sprejemanja različnosti, ustreznega vedenja in reševanja konfliktov.

Pomemben sklop predstavljajo socialne, simbolne, rajalne, gibalne in glasbene igre ter igre vlog. Otroci so se preko njih učili sodelovanja, čakanja na vrsto, upoštevanja pravil, dogovarjanja, posnemanja in vključevanja v skupino. Simbolna igra, predvsem igra »družine«, trgovine, potovanj in skrb za dojenčke oziroma plišaste igrače, je otrokom omogočala tudi preizkušanje različnih socialnih vlog ter izražanje in razumevanje odnosov.

Socialno-čustvene cilje smo uresničevali tudi preko skupinskih konstrukcijskih in didaktičnih dejavnosti. Pri skupnem grajenju, sestavljanju, nizanju in drugih dejavnostih so otroci razvijali sposobnost sodelovanja, deljenja materiala, vztrajanja, dogovarjanja in upoštevanja drugih.

Predvsem pa je bila pomembna vsakodnevna rutina; sprejem otrok, pospravljanje, hranjenje, priprava prostora, manjša zadolžitev, skrb za igrače, pomoč vrstniku, oblačenje in sodelovanje pri prehodih so bili uporabljeni kot naravne situacije za razvijanje samostojnosti, odgovornosti, sodelovanja in medsebojne pomoči. Pri tem je imel pomembno vlogo zgled strokovnih delavcev, ki so s svojim načinom komunikacije in reševanja konfliktov otrokom predstavljali model spoštljivega in prosocialnega vedenja.

Pomembna značilnost dela je bila prilagoditev dejavnosti razvojni stopnji otrok. Pri najmlajših so bile v ospredju ponavljajoče se rutine, senzorne dejavnosti, posnemanje, igra z lutko, žogo, prstne igre, bibarije in dejavnosti, ki so otrokom omogočale občutek varnosti in pripadnosti. Pri starejših otrocih so bile dejavnosti kompleksnejše in so vključevale več pogovora, igre vlog, dogovarjanja, sodelovanja v paru ali skupini ter samostojnejšega reševanja konfliktov.

Pomembno vlogo je igrala individualizacija pristopov in sprotno prilagajanje. Starostni razpon, različno predznanje in izkušnje otrok, postopno uvajanje ter različne potrebe posameznikov so zahtevali fleksibilnost strokovnih delavk. Socialno-čustveni cilji so se zato pogosto uresničevali tudi preko spontanih situacij, ki so nastale v skupini. Konflikt, jok, težava pri deljenju igrače ali potreba po pomoči vrstniku so bili razumljeni kot učne situacije, v katerih so strokovne delavke otrokom pomagale poimenovati čustva, razumeti situacijo in poiskati primernejši način odzivanja.

Pomemben pristop je bilo tudi vrstniško učenje. Starejše otroke smo načrtno spodbujali k pomoči mlajšim in sodelovanju z njimi. S tem smo ustvarjali priložnosti za razvoj empatije, solidarnosti, odgovornosti in občutka pripadnosti širši skupini.

Prav tako je tudi povezovanje med oddelki, skupno druženje, še dodatno razširjalo otrokove možnosti za vzpostavljanje socialnih odnosov.

3. Ocena načrtovanja rutine vodenih dejavnosti ter evalvacije glede na:
   - vzgojiteljevo aktivno vključenost v igro z otroki in nudenje spoštljive in strokovne podpore pri čustvenem in moralnem razvoju;

Aktivna in strokovna prisotnost odraslega je bila eden ključnih dejavnikov pri spodbujanju socialno-čustvenega in moralnega razvoja otrok. Posebej uspešna je bila kombinacija: varnega in čustveno toplega odnosa, individualnega prilagajanja, aktivnega, vendar ne vsiljivega vključevanja v igro, zgleda odraslih, jasnih in doslednih pravil, pozitivnih pričakovanj in pohval, načrtnega spodbujanja empatije in vrstniške pomoči, podpore pri izražanju stisk ter uporabe konfliktov kot priložnosti za učenje socialnih veščin.

Pri tem je pomembno, da se je podpora otrokom postopoma premikala od neposrednega posredovanja odraslega k večji samostojnosti otrok. To je posebej razvidno pri starejših otrocih, ki so ob zaključku leta vse pogosteje sami vzpostavljali stike, sodelovali, izražali svoje potrebe in reševali nesoglasja.

S svojo prisotnostjo, toplino, empatijo, doslednostjo in strokovnim odzivanjem smo ustvarjali varno, sprejemajoče in spodbudno okolje, v katerem so otroci razvijali občutek zaupanja, pripadnosti in varnosti.

Pomemben element uspešnega dela je bilo vzpostavljanje in vzdrževanje čustvene vezi z vsakim otrokom. Prepoznavali smo individualne potrebe, interese, razvojne značilnosti in trenutno čustveno stanje otrok ter temu prilagajale dejavnosti in načine vključevanja. V igro smo se vključevali na pobudo otrok oziroma takrat, ko je bilo potrebno pomagati pri navezovanju stikov, vključevanju v skupino, raziskovanju, sodelovanju ali reševanju konfliktov.

Odrasli smo otrokom predstavljali pomemben model ustreznih odnosov. Z lastnim zgledom, pozitivnimi pričakovanji, spodbujanjem in pohvalami smo krepili samozavest otrok ter spodbujali prijazno komunikacijo, sodelovanje, medsebojno pomoč in spoštovanje. Otroci so preko vsakodnevnih situacij in ponavljanja postopoma usvajali preprosta pravila skupnega bivanja, kot so deljenje, čakanje na vrsto, pospravljanje, skrb za skupni prostor in spoštovanje vrstnikov.

Posebna pozornost je bila namenjena prepoznavanju in izražanju čustev ter spodbujanju empatije. Ob čustvenih stiskah in konfliktih smo otrokom najprej zagotovili čustveno podporo in pomoč pri umiritvi, nato pa otrokom pomagali razumeti situacijo, prepoznati posledice vedenja ter poiskati ustreznejše načine izražanja potreb in reševanja nesoglasij. Konfliktne situacije so bile tako uporabljene kot pomembne priložnosti za učenje socialnih veščin.

Morebitne stiske in konflikte smo obravnavali kot priložnosti za učenje. Ob joku, jezi, jemanju igrač, grizenju ali drugih konfliktih nismo ostali zgolj pri preprečevanju neustreznega vedenja, ampak smo otrokom najprej nudili čustveno varnost in pomoč pri umiritvi, nato pa situacijo uporabili za prepoznavanje čustev, razumevanje posledic vedenja ter iskanje sprejemljivejših rešitev. S tem so otroci postopoma razvijali sposobnost izražanja potreb, razumevanja drugih in reševanja konfliktov.

Na področju empatije je opazen pomemben napredek. Otroke smo spodbujali k prepoznavanju in poimenovanju lastnih čustev ter čustev drugih. Uporaba slikanic, zgodb, igre vlog, plišastega junaka in konkretnih življenjskih situacij je otrokom omogočila lažje razumevanje čustvenih stanj. Napredek se je nato pokazal v vsakdanjem vedenju – otroci so pogosteje tolažili vrstnika, ga božali, objemali, mu ponudili igračo ali mu pomagali.

4. Ocena načrtovanja rutine in vodenih dejavnosti glede na:
   - vključevanje staršev v proces in program oddelka; organizacijo prostora in časa.

Sodelovanje s starši je bilo kontinuirano in raznoliko ter je potekalo na več ravneh: vsakodnevna izmenjava informacij, e-pošta, fotografije, obvestila; pogovorne ure, roditeljski sestanki, individualni pogovori; usklajevanje vzgojnih pristopov in iskanje rešitev; bralni nahrbtnik, zvezki, domači predmeti; šola za starše, srečanja s starši.

Poseben pomen je imelo sodelovanje v času uvajanja otrok v vrtec. Sprotno obveščanje staršev o tem, kako otrok doživlja dan, ter posredovanje fotografij in video utrinkov je pomagalo zmanjševati negotovost in stiske staršev. Starši so tako dobili konkretnejši vpogled v otrokovo počutje po njihovem odhodu in lažje vzpostavili zaupanje v strokovne delavce in vrtec.

Pomemben način sodelovanja so predstavljale individualne pogovorne ure, roditeljski sestanki in po potrebi telefonski oziroma dodatni osebni pogovori. Ti so omogočali bolj poglobljeno izmenjavo informacij in skupno iskanje rešitev pri individualnih potrebah otrok. Iz odgovorov je razvidno, da so strokovne delavke starše vključevale tudi v razmišljanje o ustreznih vzgojnih pristopih pri čustvenem uravnavanju, sprejemanju pravil, socialnih odnosih in drugih razvojnih izzivih. V posameznih primerih se je komunikacija intenzivirala ob pojavu konkretnih težav, na primer pri pogostejših ugrizih.

Starši so bili o življenju in delu v oddelkih obveščeni tudi preko elektronske pošte, oglasnih desk, kotičkov za starše, map oziroma zvezkov s fotografijami ter drugih oblik dokumentiranja dejavnosti. Takšni načini so staršem omogočali vpogled v otrokove vsakodnevne socialne izkušnje ter jim približali dejavnosti, s katerimi so strokovne delavke spodbujale sodelovanje, empatijo, samostojnost in pozitivne odnose.

Zanimiv primer neposrednega povezovanja doma in vrtca predstavljajo »Bralni nahrbtnik«, zvezki oziroma mape s foto utrinki ter vključevanje predmetov iz domačega okolja. Otroci in družine so na ta način v vrtec prinašali del svojega domačega življenja, starši pa so lahko prispevali svoje vtise, izkušnje in vsebine. To je krepilo občutek povezanosti, pripadnosti ter kontinuiteto otrokovega doživljanja med domom in vrtcem.

Posebna prednost je dvosmernost sodelovanja: staršev nismo zgolj obveščali, ampak smo pridobivali tudi informacije o otroku iz domačega okolja ter skupaj z družinami iskali načine za čim bolj usklajeno podporo.

5. Ocena načrtovanja rutine vodenih dejavnosti ter evalvacije glede na:
   - organizacijo prostora in časa.

Organizacija prostora in časa v oddelkih je pomembno podpirala socialno-čustveni razvoj otrok. S premišljeno razporeditvijo igralnih kotičkov, mirnih prostorov in možnosti umika smo otrokom omogočali varno raziskovanje, druženje, sodelovalno igro ter tudi zasebnost in umirjanje. Predvidljiv in dosleden dnevni ritem, prilagajanje dejavnosti individualnemu tempu otrok ter mirni prehodi med dejavnostmi so prispevali k občutku varnosti in stabilnosti. Osebni predalčki, simboli, fotografije in drugi elementi, povezani s posameznim otrokom, so krepili občutek pripadnosti skupini in odgovornosti za skupni prostor. Prostor je bil tudi sredstvo za spodbujanje samostojnosti in participacije otrok ter za prepoznavanje in izražanje čustev.

Ugotavljamo, da je premišljena organizacija prostora in časa ustvarjala spodbudno okolje, v katerem so otroci postopoma razvijali večjo samostojnost, občutek varnosti in pripadnosti, empatijo ter sposobnost ustreznega izražanja in uravnavanja čustev.

Predvidljiva in dosledna dnevna rutina je otrokom omogočala občutek stabilnosti in varnosti. Posebej pomembno je bilo prilagajanje tempa potrebam posameznih otrok, zlasti v obdobju uvajanja. Umirjeni prehodi med dejavnostmi, čas za jutranji sprejem, pogovor, crkljanje ter upoštevanje potreb po gibanju, hranjenju in počitku so prispevali k večjemu zaupanju otrok v odrasle in okolje.

Igralni prostor je bil organiziran v različne kotičke, kot so kotiček dom–družina, kuhinja, mirni kotiček, kotiček z ljubkovalnimi igračami in hiške. Takšna razporeditev je otrokom omogočala izbiro med skupno igro, igro v manjših skupinah in individualnim umikom. S tem je bila zagotovljena tudi možnost intime in umirjanja, kadar je otrok potreboval več zasebnosti ali manj dražljajev.

Osebni predalčki, simboli, fotografije otrok ter njihova vključitev v ureditev prostora so otrokom pomagali prepoznavati prostor kot svoj in skupen. Lastni kotiček oziroma omarica, za katero je otrok sam skrbel, je poleg pripadnosti spodbujala tudi odgovornost in samostojnost.

4.1.2 Samoevalvacijsko poročilo oddelkov 2. starostnega obdobja

b.) Cilji za otroke:

- Otrok se uči strategij reševanja konfliktov.
- Otrok razvija občutljivost za potrebe drugih.

Merila:

1. Opis vedenja otrok glede na:
   - razvijanje prosocialnega vedenja (sodelovanje, empatija, solidarnost, altruizem);
   - doseganje glede na starost pričakovanih mejnikov čustveno-moralnega razvoja.

Ob zaključku vrtčevskega leta ugotavljamo, da smo na področju prosocialnega vedenja in socialno-čustvenega razvoja otrok v primerjavi z jesenskim obdobjem dosegli opazen napredek. Otroci pogosteje sodelujejo, si spontano pomagajo, delijo igrače in materiale ter se vključujejo v skupne igre in dejavnosti tudi z vrstniki, s katerimi sprva niso bili tesneje povezani. V skupinah opažamo več medsebojnega zaupanja, povezanosti, občutka pripadnosti, varnosti in prijetnejšega vzdušja.

Prav tako opažamo napredek pri prepoznavanju in izražanju čustev ter razvoju empatije. Otroci lažje poimenujejo svoja čustva in prepoznavajo čustva drugih. Na stisko vrstnika se vse pogosteje odzovejo s tolažbo, pomočjo, objemom ali poiščejo pomoč odraslega. Opazimo tudi več odgovornosti za lastna dejanja, pripravljenosti na opravičilo, spoštljive komunikacije ter veselja ob uspehu drugega, na primer s pohvalo vrstnika ali spodbudo.

Pomemben napredek opažamo pri reševanju nesoglasij in konfliktov. Otroci se pogosteje dogovarjajo, pogovarjajo in iščejo kompromise, starejši pa manjše konflikte vse pogosteje rešujejo samostojno. Pri mlajših je še vedno potrebna večja podpora odraslega. V nekaterih oddelkih smo opazili tudi posebnosti, povezane s sestavo skupine – starejši otroci so pogosto prevzemali vlogo pomočnikov in zgleda mlajšim, v drugih skupinah pa so otroci pogosteje sami poiskali pomoč odraslega pri reševanju konfliktov.

Kot pomemben dejavnik napredka prepoznavamo tudi razvoj govorno-jezikovnih zmožnosti, saj otroci lažje izrazijo svoje potrebe, želje in občutja ter se zato uspešneje dogovarjajo. K socialnemu razvoju so prispevale tudi izkušnje z otroki z različnimi potrebami.

Kljub napredku ugotavljamo, da prosocialna vedenja še niso enakomerno razvita pri vseh otrocih. Še vedno se pojavljajo težave pri deljenju, čakanju na vrsto, upoštevanju pravil, sprejemanju poraza in omejitev ter pri uveljavljanju lastnih želja. Pri posameznih otrocih so še prisotni neustrezni odzivi, kot so porivanje, grizenje, udarci ali glasno izražanje nezadovoljstva. Zato ocenjujemo, da otroci glede na starost uspešno napredujejo, vendar še potrebujejo načrtno in dosledno podporo odraslih, zgled ter številne priložnosti za razvijanje sodelovanja, empatije, solidarnosti in medsebojnega spoštovanja.

2. Ocena načrtovanja rutine vodenih dejavnosti ter evalvacije glede na:

- število in raznolikost izvedenih dejavnosti s čustveno-socialnega področja v oddelku

Cilje na socialno-čustvenem področju smo skozi vse leto uresničevali preko raznolikih načrtovanih in spontanih dejavnosti, prilagojenih starosti, potrebam in značilnostim otrok. Najpogosteje smo uporabljali pogovore, pravljice, zgodbe, socialne igre, dramatizacije, igro vlog ter različne ustvarjalne in gibalne dejavnosti. Pomemben del našega dela so bili jutranji krogi in vsakodnevni pogovori, v katerih smo spodbujali izražanje in prepoznavanje čustev, poslušanje drugih, sodelovanje, spoštovanje pravil ter iskanje ustreznih načinov reševanja konfliktov. Pri tem smo uporabljali tudi pravljice in zgodbe, kot so Barvna pošast, Piščanček Pik, Zrcalce in druge vsebine, preko katerih so otroci spoznavali različne socialne situacije, odnose in načine vedenja.

Pogosto smo izvajali različne socialne in sodelovalne gibalne igre, s katerimi smo razvijali medsebojno pomoč, dogovarjanje, čakanje na vrsto, upoštevanje pravil in občutek pripadnosti skupini. Uporabljali smo tudi dejavnosti, kot so Čustveni semafor, Čustveni kozarčki, Stol na moji desni strani in druge igre, ki so otrokom pomagale pri prepoznavanju čustev ter razvijanju socialnih spretnosti. Pomemben del so bile tudi sprostitvene in čuječnostne dejavnosti, vodene vizualizacije,

joga ter različne oblike umirjanja. V nekaterih oddelkih smo uredili kotiček za mir oziroma umirjanje, v posameznih pa tudi masažni kotiček s senzornimi pripomočki in drugimi pripomočki za sproščanje.

Za spodbujanje prijaznosti, solidarnosti in pozitivnih odnosov smo izvajali tudi bolj specifične dejavnosti, kot so Kozarec prijaznosti, Drevo dobrih del, zapestnice prijateljstva in lepih besed, Grb prijateljstva ter pisma oziroma srčna pisma skrivnemu prijatelju. Otroci so na ta način razmišljali o svojih odnosih z vrstniki, izražali pohvale in prijazne misli ter prepoznavali pomen medsebojne pomoči. Posebne izkušnje so predstavljale tudi dejavnosti ob dnevu prijaznosti, ko smo izdelke namenili različnim zavodom in ustanovam.

Socialno-čustvene cilje smo uresničevali tudi preko sodelovanja z družinami in širšim okoljem. Izvajali smo medgeneracijske dejavnosti, obiske domov starejših, CIRIUS-a, varstveno-delovnih centrov ter drugih ustanov, skupne pohode in druženja. Posebej izstopa primer skupine Ribice, kjer so otroci v Hiši dobre volje starejšim pripravili lutkovno predstavo in jim zapeli pesmice. Pomembne priložnosti za razvijanje sodelovanja in povezanosti so predstavljali tudi vrtec v naravi, praznovanja rojstnih dni skupaj s starši, skupne dejavnosti z drugimi šolami in sodelovanje v projektih Zdravje v vrtcu in Mladost na burji.

Velik del učenja je potekal tudi v vsakodnevnih, nenačrtovanih situacijah, prosti igri in konkretnih odnosih med otroki. Preko njih smo otroke podpirali pri samostojnosti, odgovornosti, reševanju konfliktov, izražanju potreb in upoštevanju drugih. V posameznih skupinah smo več pozornosti namenili tudi razvoju komunikacijskih in jezikovnih spretnosti, zlasti zaradi prisotnosti dvojezičnih otrok, saj je boljša komunikacija pomembno vplivala na njihovo vključevanje v skupino in reševanje nesoglasij. Pri vseh dejavnostih smo izhajali iz aktivne vloge otrok, sodelovalnega učenja, raziskovanja ter povezovanja z družinami in okoljem.

3. Ocena načrtovanja rutine vodenih dejavnosti ter evalvacije glede na:
   - vzgojiteljevo aktivno vključenost v igro z otroki in nudenje spoštljive in strokovne podpore pri čustvenem in moralnem razvoju;

Z aktivno vključenostjo v igro in vsakodnevne dejavnosti smo skozi vse leto ustvarjali varno, spodbudno in zaupanja vredno okolje, v katerem so se otroci lahko počutili sprejete, slišane in varne. Pri tem smo gradili zaupljive odnose, upoštevali individualne potrebe, interese in razvojne značilnosti otrok ter dejavnosti in okolje prilagajali njihovim zmožnostim. Pomemben del našega dela je predstavljala aktivna prisotnost pri igri, tako kot udeležencev kot tudi opazovalcev. Vključevali smo se v simbolno igro, družabne in druge igre ter otroke pri igri spodbujali k sodelovanju, dogovarjanju, deljenju materialov in vključevanju vseh otrok.

Veliko pozornosti smo namenjali čustveni podpori in spoštljivi komunikaciji. Otroke smo poslušali, se pogovarjali o njihovih doživetjih, občutkih in stiskah ter jim pomagali pri prepoznavanju in izražanju čustev. Ob težjih trenutkih smo jim nudili občutek varnosti in oporo s pogovorom, spodbudo, pohvalo, objemom oziroma »varnim naročjem«. Z izražanjem pozitivnih pričakovanj in zaupanjem v njihove sposobnosti smo krepili njihovo samozavest, samostojnost in občutek kompetentnosti.

Vsakodnevne situacije, tudi konfliktne, smo izkoristili kot priložnosti za učenje socialnih veščin. Otroke smo usmerjali k poslušanju drugega, ubeseditvi občutkov, prepoznavanju posledic lastnih dejanj, opravičilu ter iskanju mirnih in konstruktivnih rešitev. Pri tem smo si prizadevali, da bi otroci postopoma postajali bolj samostojni pri reševanju nesoglasij, odrasli pa smo glede na njihove potrebe nudili ustrezno podporo.

Kot pomemben dejavnik uspešnega dela prepoznavamo tudi naš skupen in usklajen pristop. Posebej se je pokazal pomen doslednosti pri postavljanju meja, vztrajanju pri dogovorjenih pravilih ter spodbujanju želenih vedenj. S tem smo otrokom zagotavljali predvidljivost, občutek varnosti in pravičnosti. Z lastnim zgledom smo jim predstavljali spoštljivo komunikacijo, sodelovanje, medsebojno pomoč in sprejemanje različnosti.

Posebno pozornost smo namenjali otrokom, ki so potrebovali več podpore, bodisi pri vključevanju v skupino, uravnavanju čustev, komunikaciji ali zaradi drugih individualnih potreb. Pri dvojezičnih otrocih smo dodatno podpirali razumevanje jezika in izražanje potreb, pri otrocih z dodatnimi potrebami pa smo v sodelovanju s svetovalno službo in vzgojiteljicami za zgodnjo obravnavo iskali ustrezne načine podpore. Otrokom smo omogočali tudi izbiro dejavnosti, izražanje idej in soustvarjanje vsakdanjega življenja, s čimer smo krepili njihovo samostojnost, samozavest in občutek pripadnosti skupini.

Ugotavljamo, da je bila naša aktivna prisotnost, občutljiv odziv na potrebe otrok, zgled ter usklajeno in dosledno delovanje pomembna osnova za razvoj njihovih socialnih, čustvenih in moralnih kompetenc. Ob tem smo prepoznavali igro in vsakodnevne situacije kot pomemben prostor za učenje, v katerem so otroci postopoma razvijali večjo samostojnost, odgovornost, empatijo in sposobnost vzpostavljanja kakovostnih odnosov z vrstniki.

empatijo in sposobnost vzpostavljanja kakovostnih odnosov z vrstniki.

4. Ocena načrtovanja rutine in vodenih dejavnosti glede na:
   - vključevanje staršev v proces in program oddelka

S starši in družinami smo skozi vse leto gradili odprto, spoštljivo in partnersko sodelovanje ter jih vključevali v proces spodbujanja socialno-čustvenega razvoja otrok. Najpogostejša oblika sodelovanja so bili vsakodnevni pogovori ob prihodu in odhodu otrok, poleg tega pa smo informacije izmenjevali na roditeljskih sestankih, pogovornih urah, preko elektronske pošte, zapisov in fotografij. Starše smo sproti seznanjali z dogajanjem v skupini, otrokovim počutjem, napredkom in morebitnimi izzivi ter skupaj iskali ustrezne načine podpore otroku.

Pomembno se nam je zdelo, da smo starše seznanili tudi s cilji in vsebinami našega dela na socialno-čustvenem področju ter jih spodbujali k prenosu podobnih spodbud v domače okolje. Z njimi smo izmenjevali opažanja o otrokovem vedenju, interesih, potrebah in posebnostih ter se pogovarjali o pomenu samostojnosti, sodelovanja, spoštljive komunikacije, empatije, izražanja čustev in prevzemanja odgovornosti. Informacije staršev o otrokovem doživljanju in vedenju doma so nam bile pri tem pomembna pomoč pri boljšem razumevanju posameznega otroka in načrtovanju ustrezne podpore.

Starše in družine smo vključevali tudi v različne dejavnosti, praznovanja in projekte. Sodelovali so pri praznovanju rojstnih dni, skupnih srečanjih, delavnicah, predstavitvah poklicev ter projektih Mladost na burji in Zdravje v vrtcu. Otroci so v vrtec prinašali družinske fotografije in predstavljali dejavnosti iz domačega okolja, v posameznih primerih pa so starši skupaj z otroki sodelovali pri glasbenih, ustvarjalnih in drugih dejavnostih. Dragocene so bile tudi izkušnje, ki so nam ji posamezne družine omogočale, na primer obisk kmetije. V nekatere dejavnosti so bili vključeni tudi stari starši, kar je dodatno krepilo medgeneracijsko povezovanje ter občutek pripadnosti.

Kot pomemben rezultat sodelovanja prepoznavamo krepitev partnerstva med vrtcem in družino. Odprta komunikacija in redna izmenjava informacij sta omogočali boljše usklajevanje pričakovanj, ciljev in vrednot ter hitrejše odzivanje na morebitne težave. Posebno pomembno je bilo sodelovanje pri posameznih otrocih, ki so potrebovali več podpore. Tako smo v nekaterih oddelkih ob težavah pri sodelovanju s staršem iskali rešitve skupaj z ravnateljico, svetovalno delavko in vodjo enote, v drugem primeru pa smo pri otroku, ki je doživljal stisko ob ločitvi od staršev, vključili svetovalno delavko. Takšno sodelovanje nam je omogočilo bolj usklajeno in strokovno podporo otroku.

Ugotavljamo, da je sodelovanje s starši pomembno prispevalo k ustvarjanju spodbudnega in usklajenega okolja za otrokov razvoj. Hkrati prepoznavamo, da se je pripravljenost staršev za vključevanje razlikovala, zato ostaja pomembna naloga tudi v prihodnje ohranjanje odprte komunikacije, krepitev zaupanja ter iskanje različnih možnosti, s katerimi lahko vse družine čim bolj vključimo v življenje vrtca in podporo otrokovemu socialno-čustvenemu razvoju.

5. Ocena načrtovanja rutine vodenih dejavnosti ter evalvacije glede na:
   - organizacijo prostora in časa.

Pri organizaciji prostora in časa smo izhajali iz potreb, interesov in razvojnih značilnosti otrok ter si prizadevali ustvarjati varno, spodbudno in vključujoče okolje. Otroke smo aktivno vključevali v pogovore o ureditvi prostora, njihovih željah in potrebah ter pri oblikovanju in spreminjanju igralnih kotičkov. Prostor smo razporejali tako, da je omogočal različne oblike igre, raziskovanja, ustvarjanja in sodelovanja, hkrati pa tudi možnost umika, miru in zasebnosti. Didaktične materiale in vsebine smo glede na interese otrok redno dopolnjevali in menjavali.

V večini oddelkov smo posebno pozornost namenjali kotičkom za umirjanje oziroma umik, ki so otrokom omogočali, da so se ob potrebi umaknili, umirili ali poiskali individualno podporo odraslega. Uporabljali smo različne rešitve, prilagojene posameznim skupinam. V oddelku Ribice so otroci možnost umika iskali tudi na manj običajen način, na primer z željo po umiku na stranišče, kar smo jim omogočili, saj smo prepoznali njihovo potrebo po samoti. Zanimiv primer je predstavljal tudi prostor z ogledalom in fotografijami obrazov z osnovnimi čustvi, ob katerem so otroci opazovali in posnemali različne izraze.

Organizacija časa je v večini oddelkov temeljila na stalni in predvidljivi dnevni rutini. Jutranji krogi, igre tišine, skupna pravila in druge ponavljajoče se dejavnosti so otrokom zagotavljali občutek varnosti, predvidljivosti in pripadnosti ter jim omogočali izražanje misli, občutkov in doživetij. Ob tem smo ostajali dovolj fleksibilni in dnevni potek prilagajali trenutnim potrebam otrok, na primer po gibanju, prosti igri, počitku, umiku ali pogovoru. Poseben pomen smo namenjali tudi vsakodnevnemu zagotavljanju časa za prosto igro in individualne pogovore.

V posameznih oddelkih smo uporabili tudi bolj specifične načine podpore socialno-čustvenemu razvoju. V skupini Oranžni metulji so otroci pri izbiri igralnih kotičkov uporabljali svoje fotografije, kar je spodbujalo vključevanje in sodelovanje pri igri, hkrati pa so svoje počutje vsakodnevno označevali na tabli čustev. Pri obravnavi pravljic so otroci ob ilustracijah, razporejenih po prostoru, obnavljali vsebino ter izražali svoje mnenje in doživljanje. V Montessori oddelkih je bila ureditev prostora pregledna in funkcionalna, otrokom pa je omogočala samostojno izbiro dejavnosti, sodelovanje ter umik v mirnejše kotičke.

Kot pomemben dejavnik prepoznavamo tudi vključevanje otrok v oblikovanje pravil in skrb za skupnost. Skupaj smo oblikovali in spremljali pravila, se pogovarjali o odsotnosti vrstnikov ter z različnimi vizualnimi pripomočki spodbujali primerno vedenje in uporabo vljudnostnih izrazov. Skupni izdelki in fotografije dejavnosti so otrokom omogočali podoživljanje skupnih izkušenj ter pripovedovanje o njih.

Pri organizaciji prostora smo se srečevali tudi s prostorskimi omejitvami, zaradi katerih je bilo včasih težje zagotoviti dovolj zasebnosti in možnosti za umik. Kljub temu smo z domiselno organizacijo prostora in sodelovanjem otrok iskali ustrezne rešitve. Ugotavljamo, da dobro premišljena ureditev prostora, jasna rutina, možnost izbire in dovolj časa za prosto igro pomembno prispevajo k bolj umirjeni igri, zmanjševanju konfliktov, večji samostojnosti ter boljšemu sodelovanju med otroki.

4.1.3 Vključevanje staršev

V prvem starostnem obdobju je bilo staršem in otrokom najprej omogočeno postopno uvajanje v vrtec. V tem času so otroci spoznavali dnevno rutino, način dela in življenje v vrtcu, starši pa so dobili vpogled v različne načine podpore odraslih pri čustveno-socialnem razvoju otrok ter v povezanost tega področja z njihovim celostnim razvojem in delovanjem.

Starše smo o dogajanju v oddelkih redno in na različne načine obveščali ter jih aktivno vključevali v vzgojno-izobraževalni proces. Komunikacija je potekala predvsem ob prihodu in odhodu otrok, na pogovornih urah in roditeljskih sestankih ter preko elektronske pošte. Na ta način smo jim omogočali vpogled v napredek otrok, njihov čustveno-socialni razvoj in vsakodnevne dejavnosti v skupini.

Dogajanje in izkušnje otrok smo dodatno dokumentirali s fotografijami, fotoknjigami, videoposnetki ter zapisi v mapah. Posebne priložnosti za sodelovanje s starši so predstavljali tudi različni mednarodni dnevi, srečanja in druge skupne dejavnosti.

Ugotavljamo, da sta bila obveščanje in vključevanje staršev uspešna, saj so se starši večinoma počutili dobro informirane in vključene ter so izkazovali pripravljenost in motivacijo za sodelovanje pri vzgoji in razvoju svojih otrok.

V drugem starostnem obdobju smo starše o procesu samoevalvacije obveščali na različne načine ter jih glede na možnosti in značilnosti posameznih skupin tudi aktivno vključevali. Pri sodelovanju smo izhajali iz spoštljivega in zaupanja vrednega odnosa, saj se zavedamo, da je partnersko sodelovanje med vrtcem in družino pomemben temelj za zagotavljanje otrokove celostne dobrobiti.

Starši so bili že na začetku šolskega leta seznanjeni s cilji in pristopi projekta samoevalvacije ter z načini dela, povezanimi z razvijanjem čustveno-socialnih kompetenc otrok. Strokovni delavci smo si prizadevali staršem omogočiti čim boljši vpogled v otrokovo življenje v vrtcu, in sicer tako s sprotnim obveščanjem o njegovem počutju in napredku kot tudi z različnimi oblikami vizualne dokumentacije dejavnosti.

V nekaterih skupinah so starši prejemali tudi tedenska poročila v »zvezkih doživetij« oziroma druge oblike pisnih povratnih informacij. Njihovo vključevanje je potekalo preko različnih oblik sodelovanja, kot so dan odprtih vrat, prireditve, dobrodelne akcije, ankete ter neposredno sodelovanje pri dejavnostih, na primer s predstavitvijo poklica, hobija ali drugih področij svojega dela in življenja.

V večini primerov so starši izražali podporo projektu, kar se je pozitivno odražalo tudi pri otrocih, predvsem v njihovem vedenju, počutju in vzpostavljanju medsebojnega zaupanja med vrtcem in družinami.

Obseg in način sodelovanja sta se med posameznimi skupinami razlikovala. V nekaterih skupinah je bilo sodelovanje staršev zelo aktivno, saj so se udeleževali dejavnosti, prispevali različne vsebine in se vključevali v dan odprtih vrat. V drugih skupinah je sodelovanje potekalo predvsem na informativni ravni, preko osebnih pogovorov, elektronske pošte ali oglasne deske.

Uporabljeni so bili različni komunikacijski kanali, od osebnih pogovorov, pogovornih ur in roditeljskih sestankov do vizualnih panojev, elektronske komunikacije, spletne strani in »zvezkov doživetij«. Tudi pogostost obveščanja je bila med skupinami različna – ponekod so bila obvestila redna in pogosta, drugje bolj občasna. Razlikoval se je tudi vsebinski poudarek; v nekaterih skupinah je bilo več pozornosti namenjene čustvenemu razvoju otrok, drugje njihovim vedenjskim spremembam ali predstavitvi in spremljanju dejavnosti v skupini.

V določenih skupinah je bila v sodelovanje s starši aktivno vključena tudi svetovalna služba, medtem ko je bila drugje predstavljena predvsem kot možnost dodatne podpore, ki je starši niso vedno izkoristili. Kljub razlikam v intenzivnosti sodelovanja ugotavljamo, da je večina staršev izražala pozitivne odzive, podporo in pripravljenost za sodelovanje, medtem ko je bilo zanimanje posameznih staršev za vključevanje nekoliko manjše.

4.1.3.1 Anketni vprašalniki za starše

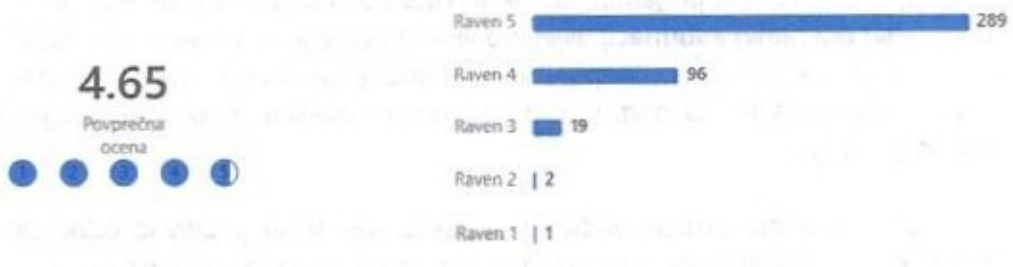
Pri spremljanju doseganja zastavljenih ciljev smo si v okviru triletnega akcijskega načrta želeli pridobiti tudi mnenje staršev, zato smo izvedli 3 anketne vprašalnike, novembra 2024, junija 2025 in junija 2026. Z njim smo pridobili vpogled v to, kako starši zaznavajo socialno-čustveni razvoj svojih otrok ter kako ocenjujejo delo vrtca na tem področju.

Anketa ob zaključku triletnega akcijskega načrta je bila odprta med 29. majem in 8. junijem 2026.

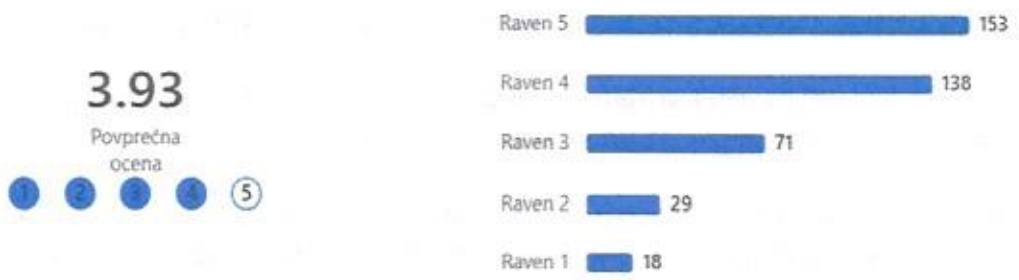
Prejeli smo 409 odgovorov, od tega 160 (39 %) iz oddelkov prvega starostnega obdobja in 248 (61 %) iz oddelkov drugega starostnega obdobja. V primerjavi z lanskim letom smo prejeli 60 odgovorov več, v primerjavi z jesenjo 2025 pa 93 odgovorov več, kar kaže na postopno naraščanje odzivnosti in večje sodelovanje staršev.

Starši so odgovarjali na vprašanja z ocenami na lestvici od 1 do 5.

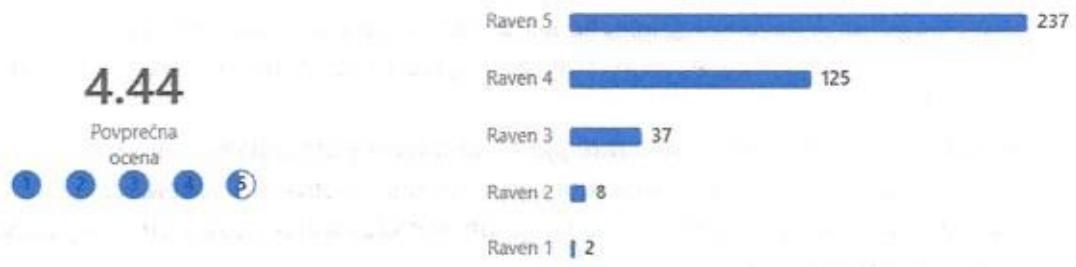
Povprečna ocena odgovorov na vprašanje, *kako varno in sprejeto se je otrok počutil v vrtcu*, je bila 4,65. Trije odgovori so prejeli najnižji oceni (1 oziroma 2), 19 odgovorov oceno 3 (5%), 289 odgovorov (71 %) pa najvišjo oceno 5. Ob zaključku lanskega šolskega leta je bila povprečna ocena za 0,07 višja, pred dvema letoma pa za 0,08 nižja.

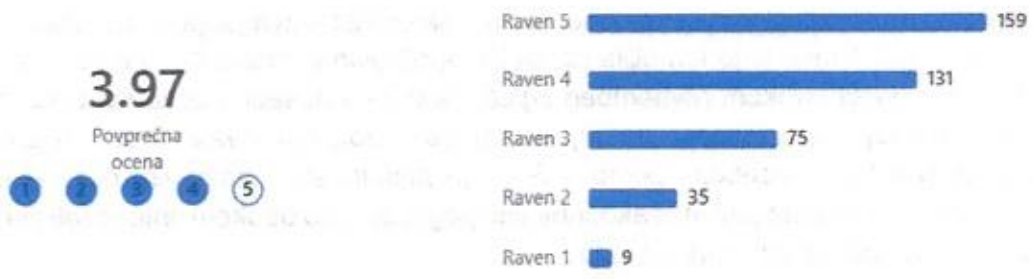
Na vprašanje, *v kolikšni meri so bili starši preko dela v oddelku seznanjeni, da v okviru samoevalvacije več pozornosti namenjamo spremljanju in vzgojnemu delovanju na področju spoštovanja, hvaležnosti ter sočutja do sebe in drugih*, je bila povprečna ocena 3,93. Najnižji oceni (1 oziroma 2) je prisodilo 47 staršev (11 %), najvišjo oceno 5 pa 153 staršev (37 %). V primerjavi z lanskim letom je bila povprečna ocena nižja za 0,17.

Na vprašanje, *kako dobro je bil po mnenju staršev otrok podprt v svojem socialno-čustvenem razvoju (npr. pri vzpostavljanju odnosov z vrstniki in odraslimi, sodelovanju v skupinskih dejavnostih, reševanju konfliktov, izražanju čustev na primeren način ter razvijanju samopodobe)*, je bila povprečna ocena 4,44. Deset odgovorov (2 %) je prejelo najnižji oceni, 237 odgovorov (58 %) pa najvišjo oceno 5. Povprečna ocena je bila v primerjavi z lanskim letom višja za 0,09.

Na vprašanje, *v kolikšni meri so imeli starši možnost sodelovati pri življenju in delu vrtca v tem šolskem letu*, je bila povprečna ocena 3,97. Najnižji oceni je prisodilo 44 staršev (11 %), najvišjo oceno pa 159 staršev (39 %). Povprečna ocena je bila za 0,06 višja kot lani in za 0,20 višja kot pred dvema letoma.

Na vprašanje, *ali bi nam želeli še kaj sporočiti*, smo prejeli številne odgovore.

Odgovori staršev kažejo, da je večina njihovih izkušenj z vrtcem pozitivnih in da so z delom vrtca na splošno zelo zadovoljni. Najpogosteje so izpostavili strokovnost in srčnost zaposlenih, občutek varnosti ter dobre odnose med zaposlenimi, otroki in starši. Nekaj staršev je opozorilo

tudi na posamezne izzive, predvsem na področju organizacije dela, menjav osebja, komunikacije s starši in kadrovske zasedbe v posameznih oddelkih oziroma enotah.

Primerjava rezultatov s starejšima anketnima vprašalnikom kaže, da so povprečne ocene pri večini vprašanj ostale zelo visoke, razlike med leti pa so majhne.

Na podlagi rezultatov ankete ugotavljamo, da je bilo triletno obdobje samoevalvacije na področju socialno-čustvenega razvoja otrok uspešno. Starši vrtec prepoznavajo kot varno, spodbudno in podporno okolje za svoje otroke, visoke ocene pa potrjujejo, da so bile dejavnosti, ki smo jih izvajali, smiselne in učinkovite.

4.2 Ovrednotenje doseganja zastavljenih ciljev za odrasle

4.2.1 Realizacija ciljev

b.) Cilji za odrasle:

- Krepiti vlogo vzgojitelja kot graditelja skupnosti in odnosa (tudi s starši).
- Spodbujati notranjo motivacijo in osebno odgovornost za klimo v skupini (in vrtčevski skupnosti).
- Razvijati osebne in kolektivne strategije za ohranjanje strokovne vitalnosti.
- Krepiti občutek smisla in notranje motivacije pri delu z otroki in sodelavci.
- Nadgraditi strokovno zmožnost odzivanja na kompleksnost potreb otrok s poudarkom na empatiji in ustvarjalnosti.
- Okrepiti povezavo med prenovljenim kurikulumom, formativnim spremljanjem in dejanskim odzivom odraslega na otroka.

Merila:

1. Odrasli/zaposleni s spoštljivim in sodelovalnim pristopom gradijo občutek pripadnosti in povezanosti med vsemi deležniki.

V vseh oddelkih smo skozi celotno šolsko leto načrtno skrbeli za ustvarjanje varne, spodbudne in čustveno podporne klime, ki je temeljila na toplih, spoštljivih in odzivnih odnosih. Zavedali smo se, da smo odrasli otrokom pomemben zgled, zato smo posebno pozornost namenjali spoštljivi komunikaciji, upoštevanju mnenj in potreb, izražanju hvaležnosti, dajanju in sprejemanju pohval ter medsebojni pomoči. S svojo prisotnostjo, umirjenim odzivanjem v konfliktnih situacijah, poslušanjem in vsakodnevnimi pogovori smo otrokom omogočali občutek varnosti, sprejetosti, slišanosti in pripadnosti.

Pomemben poudarek je predstavljala participacija otrok. Otroke smo vključevali v oblikovanje pravil in dogovorov ter jim omogočali sodelovanje pri izbiri iger, dejavnosti in urejanju prostora. Pri tem smo upoštevali njihovo starost, razvojne značilnosti in zmožnosti ter jih spodbujali k prevzemanju odgovornosti in soustvarjanju življenja v skupini. V nekaterih oddelkih so otroške pobude pomembno usmerjale tudi vsebino dejavnosti, npr. raziskovanje različnih celin, medtem ko so jasneje oblikovani kotički in preglednejša organizacija prostora prispevali k več sodelovanja in manj konfliktom.

Partnersko sodelovanje s starši smo v večini oddelkov ocenili kot uspešno. Gradili smo ga z vsakodnevno komunikacijo, pogovornimi urami, roditeljskimi sestanki in drugimi oblikami redne izmenjave informacij o otrokovem počutju, razvoju in potrebah. Starše smo aktivno vključevali v življenje oddelkov, npr. pri rojstnodnevnih praznovanjih, predstavitvah poklicev, glasbenih dopoldnevih, obiskih ter različnih dejavnostih. Pomembno se nam je zdelo skupno razumevanje otrokovega razvoja in usklajeno delovanje vrtca in doma.

Ob tem smo se srečevali tudi z izzivi. Največ jih je bilo povezanih z različnimi pričakovanji staršev glede samostojnosti otrok, z usklajevanjem pogledov na posamezne vedenjske težave ter z doslednostjo izvajanja dogovorov med vrtcem in domom. V nekaterih oddelkih so izpostavili predvsem različna pričakovanja glede samostojnosti, v drugih pa zahtevnejše sodelovanje z nekaterimi starši pri sprejemanju opažanj strokovnih delavcev. Izzive smo reševali z odprto in strokovno komunikacijo, vključevanjem svetovalne službe in drugih strokovnih delavcev ter skupnim iskanjem rešitev.

Pomemben vidik našega dela je bilo tudi sodelovanje med zaposlenimi. Med strokovnimi in tehničnimi delavci smo zaznavali spoštljive odnose, medsebojno podporo, izmenjavo izkušenj in pomoč pri reševanju zahtevnejših situacij. V posameznih oddelkih je bilo zaradi začetnega usklajevanja in pogostih menjav kadra potrebno pozitivno klimo večkrat na novo vzpostavljati, pri čemer so pomembno vlogo imeli iskreni pogovori, izmenjava idej in pravična delitev odgovornosti. Širše timsko sodelovanje vseh zaposlenih na enoti Vipava se je posebej pokazalo pri pripravi in izvedbi otvoritve novih prostorov, kar je dodatno krepilo občutek skupnosti, zaupanja in pripadnosti.

2. Odrasli/zaposleni redno reflektirajo svoj vpliv na klimo in odnose v vrtcu ter prevzemajo osebno odgovornost za ustvarjanje spodbudnega okolja.

V vseh oddelkih smo si skozi leto prizadevali za ustvarjanje pozitivne, prijetne, umirjene, spodbudne in sodelovalne klime. Zavedamo se, da na vzdušje v skupini in vrtčevski skupnosti pomembno vplivamo odrasli s svojim odnosom, zgledom, načinom komunikacije in pripravljenostjo prevzemati odgovornost za kakovost odnosov. Pri svojem delu smo zato izhajali iz spoštovanja, empatije, potrpežljivosti, strokovnosti in doslednosti ter skrbeli, da smo se na potrebe otrok in skupine odzivali umirjeno in premišljeno.

Pomemben del uresničevanja cilja je predstavljala naša notranja motivacija za kakovostno opravljanje dela. Svoje delo smo spremljali, opazovali in reflektirali ter iskali možnosti za izboljšave. Pri tem smo se prilagajali različnim potrebam skupin, razvojni dinamiki, jezikovnim in drugim posebnostim ter po potrebi spreminjali načine dela. Zavedali smo se, da osebna odgovornost vsakega posameznika vpliva na celotno klimo, zato smo si prizadevali za dosledno in strokovno ravnanje ter za aktivno soustvarjanje prijetnega delovnega in bivalnega okolja.

Kot pomemben dejavnik dobre klime smo prepoznali kakovostno timsko sodelovanje. Med seboj smo si nudili podporo, izmenjevali izkušnje in ideje, se usklajevali pri vsakodnevnem delu ter skupaj iskali rešitve v zahtevnejših situacijah. K dobri klimi v enoti smo prispevali tudi s pripravljenostjo pomagati sodelavcem v drugih oddelkih. Poseben izziv je predstavljalo oblikovanje novih timov in usklajevanje različnih pristopov, vendar smo z odprto komunikacijo, fleksibilnostjo in medsebojno podporo postopoma krepili zaupanje in povezanost.

Pomembno smo prispevali tudi k širši vrtčevski skupnosti. Pri skupnih dejavnostih, kot so pohodi, delavnice in dnevi odprtih vrat, smo sodelovali povezovalno in prevzemali odgovornost za skupno izvedbo. Tudi sproščena druženja zaposlenih so pripomogla h krepitvi timskega duha. Posebej se je povezanost zaposlenih pokazala ob skupnih nalogah in dogodkih, kjer je bilo potrebno usklajeno delovanje več deležnikov.

Pri soustvarjanju klime smo kot pomembnega partnerja prepoznali tudi starše. Z odprto, spoštljivo in konstruktivno komunikacijo smo si prizadevali za dobro sodelovanje, izmenjavo informacij in skupno iskanje rešitev. Ob različnih pričakovanjih in pogledih smo ohranjali strokoven odnos ter iskali skupne poti v dobro otrok in skupnosti.

Ob koncu leta ugotavljamo, da smo z osebno odgovornostjo, medsebojnim spoštovanjem, refleksijo lastnega dela, pripravljenostjo za sodelovanje in medsebojno podporo pomembno prispevali k pozitivni klimi. Opazimo večjo povezanost, sproščenost in zaupanje med zaposlenimi ter več pripravljenosti za sodelovanje. Hkrati prepoznavamo, da je skrb za dobro klimo proces, ki zahteva stalno zavestno prizadevanje vsakega posameznika in celotnega kolektiva.

3. Strokovni delavci aktivno skrbijo za strokovno in osebno vitalnost z uporabo refleksije, timske podpore ter strokovnega izpopolnjevanja.

Strokovno vitalnost smo skozi leto ohranjali predvsem z medsebojno podporo, dobrim timskim sodelovanjem, zaupanjem in odprto komunikacijo. Pomemben del našega dela so predstavljali vsakodnevni in načrtovani pogovori o strokovnih vprašanjih, izmenjava izkušenj in primerov dobre prakse ter skupno iskanje rešitev ob različnih izzivih. Zavedali smo se pomena sodelovanja in občutka, da se lahko v zahtevnejših situacijah obrnemo drug na drugega, si razdelimo naloge in si pomagamo tudi med oddelki.

Pomembno vlogo pri ohranjanju strokovne vitalnosti je imela redna refleksija lastnega dela. S spremljanjem, opazovanjem in zapisovanjem refleksij smo prepoznavali potrebe otrok, vrednotili svoje delo in po potrebi prilagajali načrtovane dejavnosti ter iskali nove pristope. Pri tem smo si prizadevali ostajati fleksibilni in slediti aktualnim potrebam skupine, tudi kadar je bilo treba prvotni načrt opustiti. K strokovni rasti so prispevali strokovni aktivi, izobraževanja, spremljanje strokovne literature in novosti ter povezovanje z drugimi strokovnjaki in oddelki. Pomembni so bili tudi strokovni pogovori in izmenjava znanja, saj so nam omogočali širjenje pogledov ter nadgrajevanje strokovnih kompetenc.

Pri ohranjanju vitalnosti smo skrbeli tudi za dobro organizacijo dela, postavljanje prioritet in delitev odgovornosti. Kakovostno načrtovanje nam je omogočalo večjo preglednost, vendar smo se pogosto srečevali s časovnimi in kadrovskimi stiskami. Odsotnosti strokovnih delavcev so zahtevale sprotno prilagajanje dnevne rutine, razporeditve nalog in organizacije dela ter po potrebi pomoč v drugih oddelkih. Dodatno obremenitev so predstavljale zahtevnejše čustvene in vedenjske situacije otrok, konflikti, nepredvideni dogodki, pomanjkanje časa za pripravo in refleksijo ter v nekaterih primerih tudi hrup v igralnicah.

Kljub obremenitvam smo si prizadevali ohranjati pozitivno energijo in ravnovesje med delom in prostim časom ter prepoznavati tudi lastne potrebe. Pri tem so nam pomagali dobri odnosi v kolektivu, sproščeni pogovori, medsebojno zaupanje, dejavnosti v naravi in občutek, da pri

zahtevnih situacijah nismo sami. Pomembno je bilo tudi sodelovanje s starši, svetovalno službo in drugimi strokovnimi sodelavci, saj smo tako lažje iskali celostne rešitve.

Ob koncu leta ugotavljamo, da je bila strokovna vitalnost močno povezana z ravnovesjem med individualno skrbjo zase in podporo kolektiva. Kljub številnim obremenitvam smo z refleksijo, strokovnim izpopolnjevanjem, medsebojnim sodelovanjem in pripravljenostjo na prilagajanje ohranjali strokovnost ter kakovost svojega dela.

4. Odrasli/zaposleni v svojem delu izražajo zavzetost, ustvarjalnost in občutek smisla, kar se odraža v kakovosti odnosov in v praksi.

Občutek smisla pri našem delu najmočneje povezujemo z napredkom otrok in zavedanjem, da s svojim delom pomembno prispevamo k njihovemu razvoju, dobremu počutju ter občutku varnosti in sprejetosti. Posebej dragoceni so bili trenutki, ko smo opazili otrokovo večjo samostojnost, samozavest, razvoj socialnih in čustvenih veščin, napredek na govornem področju ter uspešnejše vključevanje v skupino. Motivacijo so nam krepili njihovo veselje, smeh, radovednost, ustvarjalnost, zainteresiranost za nove izkušnje in zadovoljstvo ob dejavnostih. Pomemben vir smisla je bilo tudi zaupanje otrok in zavedanje, da smo zanje pomembne osebe, ob katerih se počutijo varne in sprejete.

K občutku smisla in zadovoljstva pri delu so pomembno prispevali tudi kakovostni odnosi z odraslimi. Dobro sodelovanje s sodelavci, medsebojna podpora, izmenjava izkušenj in skupno iskanje rešitev so krepili naš občutek povezanosti in pripadnosti kolektivu. Pozitivne povratne informacije staršev, sodelavcev in vodstva ter podpora svetovalne službe so nam dodatno potrjevale vrednost našega dela. Pomembno nam je bilo tudi, da smo lahko sledili interesom otrok, bili pri delu ustvarjalni in skupaj iskali najboljše poti za njihovo dobrobit.

Padec motivacije smo najpogosteje zaznavali v obdobjih povečanih delovnih, časovnih in organizacijskih obremenitev. Poseben izziv so predstavljale zahtevnejše čustvene in vedenjske situacije otrok, konflikti, neupoštevanje pravil ter obdobja večje utrujenosti otrok. K obremenjenosti so prispevali tudi večji obseg administrativnega dela, pomanjkanje časa za kakovostno pripravo in nepredvidene oziroma kadrovske situacije. Na motivacijo je vplivalo tudi sodelovanje s starši, predvsem kadar pričakovanega odziva ali sodelovanja ni bilo oziroma so se pojavila različna pričakovanja glede reševanja posameznih situacij.

V zahtevnejših obdobjih smo motivacijo ohranjali predvsem z medsebojno podporo, odprto komunikacijo, delitvijo odgovornosti in skupnim iskanjem rešitev. Pomembno je bilo, da smo si lahko zaupali, se pogovorili o težavah in si pomagali pri zahtevnejših situacijah. Pri ponovnem vzpostavljanju občutka smisla smo se pogosto osredotočili na pozitivne premike in dosežke otrok, ki so nas spomnili na pomen in vrednost našega dela.

Ugotavljamo, da občutek smisla pri delu izhaja iz prepleta strokovnega zadovoljstva, odnosov in osebne povezanosti z našim poklicem. Najbolj nas motivira možnost, da spremljamo razvoj otrok, ustvarjamo varne in spodbudne odnose ter vidimo konkretne učinke svojega dela. Za ohranjanje motivacije pa so ključni tudi podporni odnosi med zaposlenimi, dobro timsko sodelovanje, konstruktivno sodelovanje s starši in svetovalno službo.

5. V praksi in dokumentaciji so vidne empatične, ustvarjalne, prilagodljive oblike odzivanja na otrokove potrebe in tudi pobude. Sodelovanje s svetovalno službo, vzgojitelji za zgodnjo obravnavo in med vzgojitelji v oddelku poteka partnersko, razvojno naravnano in temelji na skupnem iskanju rešitev.

Pri delu smo skozi vse leto posebno pozornost namenjali prepoznavanju in upoštevanju individualnih, razvojnih, čustvenih, socialnih in jezikovnih potreb otrok. Svoje strokovno delo smo prilagajali raznolikosti skupin ter iskali načine, kako otrokom zagotavljati vključujoče in varno okolje. Pri tem smo izhajali iz opazovanja, spremljanja in sprotne refleksije ter se odzivali na potrebe posameznikov in skupine. Pomemben del našega strokovnega dela je bilo tudi prepoznavanje močnih področij otrok in ustvarjanje priložnosti, v katerih so lahko doživljali uspeh.

Posebno pozornost smo namenjali otrokom z dodatnimi potrebami, otrokom iz tujejezičnih okolij, otrokom s čustvenimi in vedenjskimi izzivi ter otrokom, ki so potrebovali več podpore pri vključevanju v skupino, samoregulaciji ali vzpostavljanju odnosov. Pri tem smo uporabljali različne pristope, prilagajali dejavnosti in organizacijo dneva ter iskali ustvarjalne rešitve. V oddelku Zelene pike so na primer načrtno uravnotežili gibalne in umirjene dejavnosti ter vodene in proste dejavnosti, s čimer so ustvarili več možnosti za individualne pogovore in čustveno podporo. Pri otrocih z jezikovnimi težavami smo posebno pozornost namenjali razumevanju in komunikaciji, v posameznih oddelkih pa je pri podpori govornemu razvoju pomembno vlogo imelo sodelovanje z logopedinjo. Posebej smo izpostavili tudi podporo otroku z Downovim sindromom ter drugim otrokom, ki so potrebovali individualno prilagojene pristope.

Pomemben vidik našega strokovnega odzivanja je bilo sodelovanje z drugimi strokovnjaki. Pri razvojnih, čustvenih, socialnih in vedenjskih izzivih smo se povezovali s svetovalno službo, vzgojitelji za zgodnjo obravnavo, logopedinjo ter drugimi strokovnimi sodelavci. Skupaj smo prepoznavali potrebe posameznih otrok, izmenjevali opažanja in iskali ustrezne načine podpore. Pri tem smo se povezovali tudi s starši, saj je bilo za uspešno podporo pomembno skupno razumevanje otrokovih potreb in usklajeno delovanje.

Svoje strokovno znanje smo nadgrajevali z izmenjavo dobrih praks, strokovnimi aktivi, timskimi srečanji, izobraževanji, strokovno literaturo in sodelovanjem v projektu Formativno spremljanje. Med seboj smo si delili gradiva, metode in uporabne vire, predstavljali uspešne pristope ter si podajali konstruktivne povratne informacije. Pomembno obliko strokovnega učenja so predstavljali tudi vsakodnevni pogovori in medsebojno opazovanje pri delu. Tako smo krepili kulturo odprte komunikacije, sodelovanja, medsebojnega učenja in skupnega iskanja rešitev.

Pri uresničevanju cilja smo se srečevali tudi z različnimi omejitvami. Številčne skupine so oteževale zagotavljanje dovolj časa in prostora za individualno obravnavo vsakega otroka, dodatno obremenitev pa so predstavljali časovni pritiski, administrativne naloge, zahtevne in nepredvidljive situacije ter pomanjkanje nadomeščanja. Kljub temu smo s sodelovanjem, medsebojno podporo in pripravljenostjo na prilagajanje uspešno nadgrajevali svoje strokovno odzivanje.

Ob koncu leta ugotavljamo, da smo postali bolj pozorni na individualne potrebe in različnost otrok ter pri svojem delu pogosteje iskali prilagojene in preventivne pristope. Zavedamo se, da

strokovno odzivanje na raznolikost zahteva stalno opazovanje, refleksijo, strokovno izpopolnjevanje in sodelovanje. Prav medsebojna izmenjava znanja in izkušenj ter povezovanje z različnimi strokovnimi službami nam omogočata, da svoje delo nenehno nadgrajujemo in se ustrezneje odzivamo na potrebe posameznega otroka in skupine.

6. V dokumentaciji in vsakodnevni praksi je razvidna povezava med kurikulumom, formativnim spremljanjem ter odzivom odraslega na otroka; opažen je premik od izvedbe dejavnosti k odzivnosti na otroka.

Prenovljeni kurikulum se je v našem delu postopoma odražal v večji usmerjenosti strokovnih delavcev k otroku, njegovim interesom, pobudam, potrebam in razvojnim značilnostim ter v razumevanju otroka kot aktivnega soustvarjalca učenja. Pri načrtovanju in izvajanju pedagoškega dela smo več pozornosti namenjali igri, izkustvenemu učenju, aktivni participaciji, socialno-čustvenemu razvoju ter možnostim za raziskovanje in preizkušanje lastnih zmožnosti. Pri tem smo presojali tudi varnost in iskali ustrezno ravnovesje med otrokovo samostojnostjo, raziskovanjem in odgovornostjo odraslega za varno okolje.

Povezavo s formativnim spremljanjem smo večinoma uresničevali predvsem skozi njegova temeljna načela. Čeprav ga vsi strokovni delavci še ne izvajamo načrtno in sistematično v vseh elementih, smo redno opazovali otroke, spremljali njihov napredek, interese in potrebe, zapisovali pomembne situacije in izjave ter na podlagi opažanj sproti prilagajali dejavnosti, prostor, materiale in načine dela. Pomemben del našega odziva so bile sprotne povratne informacije, spodbujanje otrokove samostojnosti ter omogočanje, da izražajo svoje ideje, mnenja in občutke. S tem smo lažje prepoznavali individualne značilnosti otrok in načrtovali ustreznejše spodbude.

V letošnjem letu smo poglabljali tudi razumevanje kakovostne interakcije med odraslim in otrokom. Zavedamo se, da prenovljeni kurikulum ne pomeni le drugačnega načrtovanja dejavnosti, temveč predvsem spremembo našega strokovnega odzivanja. Pomembno je, da otroka poslušamo, sprejemamo njegova čustva in razmišljanja, mu omogočamo čas za izražanje ter se na njegove pobude odzivamo premišljeno in spodbudno. Pri tem sta nam bila v pomoč samorefleksija in evalvacija lastnega dela ter izmenjava izkušenj na pedagoških srečanjih, aktivih in timskih srečanjih. Svoje znanje smo nadgrajevali tudi z izobraževanji, strokovno literaturo in primeri dobre prakse.

Pri spremljanju otrok smo vse bolj prepoznavali, da lahko njihove izjave in dejanja pomembno usmerjajo naše nadaljnje delo. To se je pokazalo tudi v konkretnih situacijah. Ko je deklica ob obisku medicinske sestre rekla: »Hvala za tako lepa darila. Prav je, da se zahvalimo, ker je to lepo darilo,« smo lahko prepoznali razvijanje vrednot in socialnega razumevanja. Deček, ki je samoiniciativno pomagal mlajšim, je povedal: »Lahko bi vsak dan hodil v vrtec in poskrbel za te ta majhne, dokler ne zrastejo.« Takšne izjave in ravnanja so nam bile pomembne informacije o otrokovem razmišljanju in razvoju ter hkrati izhodišče za nadaljnje spodbujanje prosocialnega vedenja.

Podobno smo pri vsakodnevnih situacijah prepoznavali otrokovo samostojnost in pripravljenost za sodelovanje. Deček, ki je bil poslan po krpice, je sam predlagal, da bo v kuhinjo odpeljal še voziček, deklica je po malici sama ponudila pomoč pri brisanju miz in stolov z besedami: »Ti bom kar pomagala brisat, da ne boš sama,« drugi otroci pa so spontano

pohvalili trud vrstnikov. Takšne situacije so nas opominjale, da je pomemben predvsem naš odziv – da otrokove pobude opazimo, jih priznamo, jih ne prekinjamo po nepotrebnem ter ustvarjamo pogoje, v katerih lahko svojo samostojnost in odgovornost razvijajo naprej.

Kot dragocen primer odzivnega dela odraslega izpostavljamo tudi situacijo ob branju zgodbe o Rožletu, ko je otrok vprašal, kaj pomeni »slaba vest«. Vprašanje smo uporabili kot izhodišče za pogovor o občutkih, ravnanju, odgovornosti in razlikovanju med prav in narobe. Takšne situacije potrjujejo, da kakovostno pedagoško delo pogosto nastaja sproti, iz otrokovega vprašanja, izjave ali pobude, zato je pomembna naša pripravljenost, da jih prepoznamo kot priložnosti za učenje.

Ob tem se zavedamo, da se vsi strokovni delavci še ne poistovetimo z vsemi elementi formativnega spremljanja in da je pri nadaljnjem razvoju prakse potrebno iskati skupno razumevanje njegovega namena. Nekateri posebej poudarjajo pomen skupnosti, medsebojne odgovornosti in preseganja individualizma – vsak posameznik je pomemben, hkrati pa je za kakovostno življenje v skupnosti pomembno sodelovanje in prispevek vsakega. Prav tako ostaja pomembno, da otroke spodbujamo k razvijanju močnih področij, hkrati pa vztrajno podpiramo tudi področja, kjer potrebujejo več podpore.

Skupno ugotavljamo, da smo s poglobljenim opazovanjem, dokumentiranjem, refleksijo in sprotnim prilagajanjem pedagoškega dela naredili korak k tesnejšemu povezovanju prenovljenega kurikuluma, formativnega spremljanja in dejanskega odziva odraslega. Nadaljnji razvoj vidimo predvsem v bolj sistematičnem in enotnem razumevanju ter uporabi elementov formativnega spremljanja, pri čemer želimo ohraniti bistvo prenovljenega kurikuluma – strokovnega delavca, ki otroka vidi, posluša, razume njegove potrebe ter se nanje odziva premišljeno, spoštljivo in strokovno.

5 USMERITVE IN UKREPI

5.1 Usmeritve in ukrepi za naslednje triletno obdobje načrta izboljšav ter prvo šolsko leto tega prihodnjega obdobja

Samoevalvacija in spremljanje lastnega dela je namenjena načrtnemu in sistematičnemu vsakodnevnemu spraševanju in razmišljanju, kako smo bili uspešni na delovnem mestu, kje nam je naloga dobro uspela, kje pa morda še ostaja prostor, da svoje delo nadgradimo in izboljšamo ter s tem prispevamo k razvoju in napredku vsakega posameznega otroka. Zato je zelo pomembno prav zavedanje lastne profesionalne odgovornosti.
Vsekakor se naše delo odraža pri napredku in odzivih otrok, posledično pa tudi na odzivih staršev otrok, ki so nam zaupani. Zato smo si tudi v preteklem šolskem letu prizadevali in se trudili, da bi uspeli dobro sodelovati tako neposredno med sodelavci, kot tudi širše s tehničnim kadrom ter sodelavci drugih enot. Včasih nam je to bolj, včasih pa tudi manj uspevalo in je na področju odnosov še možnost nadgradnje in izboljšav.
Kot smo prepoznavali že celotno triletno obdobje, je bilo izbrana in prepoznana področja izboljšav pri otrocih in pri odraslih precej težko meriti in preverjati. V procesu je pravzaprav šlo

bolj za spremljanje, opazovanje in izvajanje takšnih aktivnosti in vsebin, da smo se tako otroci kot mi odrasli, preizkušali na področju veščin in socialno-čustvenih kompetenc.
Na kakovost pedagoškega dela vsekakor močno vpliva prav kultura samoevalvacije in refleksije, kar pa je proces, ki vsebuje tudi samokritiko, kritiko in mnenje sodelavca, starša..., kar nekateri težje sprejmejo. Vsekakor pa je nujno, da ozavestimo, da imajo vsa naša ravnanja kot pedagoški delavci neposreden vpliv na otroke, sodelavce, posredno pa tudi na družine in širše – na družbo.
Zato smo poleg dosežkov otrok v procesu samoevalvacije spremljali tudi samega sebe, še bolj poglobljeno iskali in prepoznavali nove izzive, rešitve ter poskušali osebno rasti v smislu profesionalnega delovanja in ravnanja.

Ob zaključku triletnega obdobja spremljanja izboljšav in kakovosti dela (2023/2024, 2024/2025, 2025/2026) lahko strnemo ugotovitve, da so bila izbrana področja z vidika dviga kakovosti na področju medsebojnih odnosov in razvoja zdrave družbe nujna, hkrati pa precej težko merljiva, kar je za proces od strokovnih delavcev zahtevalo veliko razmisleka, inovativnosti, sodelovanja, pomoči med sodelavci.
Velikih premikov seveda ni bilo zaznavati, saj za spremembe pri izbranih področjih zahtevajo daljši čas, nanje pa vpliva tudi veliko zunanjih, družbenih dejavnikov, na katere ima vrtec kot ustanova pravzaprav minimalen vpliv.

Ob zaključku šolskega leta 2025/2026 smo sklenili, da se tim za samoevalvacijo preoblikuje in preimenuje v tim za kakovost, saj so na vidiku na tem področju tudi zakonodajne spremembe, ki jih ima namen uvesti pristojno ministrstvo.
Tim za kakovost sestavljajo Jana Blažko – svetovalna delavka, Jana Krapež Starc – vzgojiteljica za zgodnjo obravnavo, vzgojiteljice Anja Krašna, Ana Stanonik Hasikić, Tina Černigoj, Neža Andlovic, Klavdija Mikuš, Maruša Drstvenšek, Suzana Bajc, Suzana Krapež, vzgojitelj Armin Vidmar in pomočnica vzgojiteljice Danijela Čibej. Člani tima za kakovost so v paru skozi celo šolsko leto 2025/2026 izvajali strokovne aktive, tematika je bila posodobljen kurikul, ki je stopil v veljavo s 1. 9. 2025. Razmišljali smo predvsem o načelih ter igri in vlogi vzgojitelja v programu vrtca.
Po izvedenih vsakokratnih evalvacijah vseh strokovnih srečanj smo se člani tima uskladili, da nam bodo te ugotovitve okvir, kam v prihodnjem triletnem obdobju usmeriti proces spremljanja dela in samoevalvacije. Skupna izhodišča, ki se nas dotikajo so sledeča:

- Kako smiselno načrtovati in spremljati otroško igro, kakšna je v njej vloga vzgojitelja;
- Koliko časa namenjati prosti, nenačrtovani igri otrok;
- Kako razumemo pojem »tvegana igra«;
- Kako razvijati in krepiti skupno igro;
- Kako različno in ustrezno pripraviti prostor za kakovostno igro otrok;
- Ali je za kakovostno igro dovolj le igralnica in igrišče vrtca;
- Kako v načrtovanje smiselno vključiti novosti prenovljenega kurikula – nove cilje, prečne zmožnosti, vlogo vzgojitelja;
- Kako krepiti in razširiti kulturo medsebojnih kolegialnih hospitacij, izmenjavo lastnih praks, posodobiti sodelovanje s starši,
- Kako igro na prostem povezati z iniciativo »Zdrava pamet« in vključiti morda tudi zunanje strokovnjake in predavatelje.

Tim za kakovost je že pričel z oblikovanjem novega načrta izboljšav za triletno obdobje, v katerega bomo skušali smiselno vključiti zgoraj navedene dileme, skupni cilj tega načrta pa bo »Uresničevanje in načrtovanje vsebin kurikula skozi igro v različnih okoljih«.

Na podlagi skupnih evalvacij in strokovne razprave v timu bodo pripravljeni akcijski načrti za prvo šolsko leto 2026/2027 in podeljeni med strokovne delavce, ob zaključku šolskega leta pa bo tim za kakovost zbral ugotovitve in prve rezultate ter pripravil samoevalavcijsko poročilo. Delo tima za kakovost bom do zaključka svojega mandata 30. 11. 2026 spremljala tudi sama.

Poročilo pripravila
Alenka Močnik
ravnateljica vrtca
v sodelovanju s timom za samoevalvacijo

Predsednica Sveta
Otroškega vrtca Ajdovščina
Jana Blažko